

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5340/2025
30.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Филиповић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 21245/22 од 03.10.2024. године, на седници одржаној 30.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 21245/22 од 03.10.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 21245/22 од 03.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 13204/21 од 12.05.2022. године, ставом првим изреке, укинут је у целости платни налог издат решењем истог суда Пл 1708/290 од 03.02.2021. године, а ставом другим изреке, констатовано да је тужба повучена за износе главног дуга од 24.000,00 динара и 7.678,00 динара, са законском затезном каматом од 25.12.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за законску затезну камату на износ од 24.000,00 динара од 25.12.2020. до 26.01.2021. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове поступка од 28.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 21245/22 од 03.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП (посебна ревизија).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП). О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, на основу члана 404. став 2. ЗПП у вези с одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права, или разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Тужилац, као бранилац постављен од стране органа тужене, тужбеним захтевом потражује законску затезну камату на износ трошкова заступања окривљеног, иако претходно у трошковнику поднетом органу тужене у предкривичном поступку камату није тражио. У парничном поступку јесте као главни захтев био постављен тужбени захтев за исплату трошкова (са каматом као споредним потраживањем), али је тужилац повукао тужбу у односу на главни тужбени захтев, тако да је остао само тужбени захтев за законску затезну камату (на одређени износ и за одређени период). Нижестепени судови су, применом одговарајућег материјалног права, одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 265. став 1. Законика о кривичном поступку прописано је да ће се, када се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи у решењу односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1. до 6. овог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члан 103. став 3), као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда. Одредбом члана 265. став 6. истог закона прописано је да ако захтев за накнаду нужних издатака и награда из става 1. овог члана не буду усвојени или суд о њему не донесе одлуку у року од три месеца, окривљени и бранилац имају право да потраживање остварују у парничном поступку против Републике Србије.

Сходно наведеним одредбама, лице односно странка у поступку, дужна је да уз захтев за накнаду трошкова поступка истовремено постави и захтев за исплату законске затезне камате на износ досуђених трошкова, као новчане обавезе. Обавеза накнаде трошкова поступка, и кривичног и парничног, је новчана обавеза, па поверилац (странка која је успела у поступку) има право да, на досуђени износ трошкова, у смислу члана 277. Закона о облигационим односима, потражује законску затезну камату, али се о праву повериоца на законску затезну камату одлучује у

поступку у коме се ти трошкови досуђују, а не у посебном поступку. Уколико странка истовремено са захтевом за накнаду трошкова поступка не постави, односно не поднесе и захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка, таква обавеза за дужника не постоји, односно поверилац нема право на исплату камате и не може у посебној парници да тражи исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова у другом поступку.

На основу изнетог, Врховни суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса и у интересу равноправности грађана као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права из чега произлази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 28. ЗПП, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна је само вредност предмета спора главног тужбеног захтева, а камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

У конкретном случају, ревизија је изјављена против одлуке другостепеног суда којом је правноснажно одлучено о камати и трошковима поступка. Будући да камата и трошкови поступка не чине главни захтев, већ представљају споредна потраживања, ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић